
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 13/1(133), 119-122

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ÓRZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI **DYSCYPLINARNEJ**

POSTANOWIENIE

z dnia 7 września 1968 r.

(WKD 75/67)

Uprawdopodobnienie zarzutów: 1) nakłaniania przez adwokata referenta biura podawczego sądu do sfalszowania daty wpływu przeterminowanej rewizji oraz 2) nakłonicenia przez niego kierownika sekretariatu do usunięcia z akt sprawy dowodu doręczenia wyroku z uzasadnieniem i sporządzenia nowego z późniejszą datą doręczenia celem umożliwienia złożenia przeterminowanej rewizji — uzasadnia w pełni tymczasowe zawieszenie adwokata w wykonywaniu czynności zawodowych ze względu na interes społeczny.

Z uzasadnienia:

Prokurator Wojewódzki w X złożył w Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X wniosek o tymczasowe zawieszenie w wykonywaniu czynności zawodowych adw. AB ze względu na toczące się przeciwko niemu śledztwo:

- 1) o nakłanianie referenta Biura Podawczego Sądu Powiatowego w X do przekroczenia swoich uprawnień przez wsteczne potwierdzenie daty wpływu rewizji oraz
- 2) o nakłonicenie kierownika Sekretariatu Wydziału I Cywilnego Sądu Powiatowego w X do usunięcia z akt sprawy dowodu doręczenia wyroku z uzasadnieniem i sporządzenia nowego z późniejszą datą doręczenia celem umożliwienia złożenia przeterminowanej rewizji.

Wniosek ten poparł również Rzecznik

Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w X.

Wobec uprawdopodobnienia wymienionych zarzutów zeznaniami świadków złożonymi w śledztwie Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna zawiesiła adw. AB tymczasowo w wykonywaniu czynności zawodowych na podstawie § 46 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7) w związku z art. 94 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 57, poz. 309).

Od tego postanowienia złożył odwołanie adw. AB, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania ze względu na niedostateczność materiału dowodowego oraz okoliczność, że „nie miał możliwości obrony swych praw”.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po uzupełnieniu materiału sprawy, utrzymała w mocy postanowienie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z przyczyn, jak o tym niżej.

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Powiatowego w Z z dnia 15.VI.1968 r. adw. AB został skazany z mocy art. 287 § 1 k.k. w związku z art. 293 k.k. na łączną karę 1 roku więzienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat.

Niezależnie od faktu potwierdzenia zarzutów ze śledztwa przytoczonym wyrokiem, Wyższa Komisja Dyscyplinarna podziela stanowisko Wojewódz-

kiej Komisji Dyscyplinarnej, gdyż uprawdopodobnienie zarzutów: 1) nakłaniania przez adwokata referenta biura podawczego sądu do sfalszowania daty wpływu przeterminowanej rewizji oraz 2) nakłonienia przez niego kierownika sekretariatu do usunięcia z akt sprawy dowodu doręczenia wyroku z uzasadnieniem i sporządzenia nowego z późniejszą datą doręczenia celem umożliwienia złożenia przeterminowanej rewizji — uzasadnia w pełni tymczasowe zawieszenie go w wykonywaniu czynności zawodowych z uwagi na interes społeczny.

POSTANOWIENIE
z dnia 8 listopada 1968 r.
(WKD 17/68)

Jeżeli przed upływem terminu do zatarcia skazania (5- lub 8-letniego) adwokat lub aplikant adwokacki zostanie ponownie skazany, to fakt ten nie przerywa biegu terminu pierwszego skazania, a jedynie wstrzymuje możliwość jego zatarcia do czasu upływu terminu wymaganego do zatarcia drugiego skazania.

Jeżeli termin do zatarcia skazania drugiego upływa przed terminem do zatarcia skazania pierwszego, to zatarcie skazania w sprawie drugiej może nastąpić dopiero po upływie terminu wymaganego do zatarcia skazania pierwszego.

Art. 106 ust. 1 u.o.ú.a. ma na myśli jednoczesne zatarcie wszystkich skazań, które miały miejsce przed uzyskaniem prawa do zatarcia skazania pierwszego i ewentualnie następujących.

Z uzasadnienia:

Adw. AB został skazany:

- 1) za czyn popełniony w latach 1955—1957 orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 10.VII.1959 r.

(sygn. akt D 1/57) na karę dyscyplinarną zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 6 miesięcy, złagodzoną orzeczeniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 9.I.1960 r. (sygn. akt WKD 70/59) do 4 miesięcy;

- 2) za czyn popełniony w 1957 r. orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 22.IV.1961 r. (sygn. akt D 44/60) na karę dyscyplinarną zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 3 miesięcy, złagodzoną — w trybie rewizji nadzwyczajnej — wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29.IX.1962 r. (sygn. akt RAD 17/62) do kary upomnienia.

Karę zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 4 miesięcy adw. AB odbył w okresach: od 1.IV. do 30.VI.1959 r. i od 15.III. do 15.IV.1960 r.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X postanowieniem z dnia 13.VII.1968 r. (sygn. akt D/zsk.39/68) nie uwzględniła wniosku adw. AB o zatarcie pierwszego z powyższych skazań. Opierając się na treści art. 106 ustawy o ustroju adwokatury, Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna zajęła stanowisko, że „skazanie w 1962 r. (czyt.: drugie) przerwało bieg terminu 8-letniego (czyt.: pierwszego) i że ten 8-letni termin biegnie dopiero od daty uprawomocnienia się drugiego orzeczenia skazującego (1962 r.)”.

Od tego postanowienia odwołał się adw. AB, wnosząc o jego uchylenie i „zatarcie” skazania w sprawie D.1/57 na tej podstawie, że obydwa przewinienia miały miejsce przed wydaniem pierwszego orzeczenia.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna błędnie przyjęła, że 8-letni termin do zatarcia pierwszego skazania: 1) został

„przerwany” drugim orzeczeniem i że 2) biegnie on na nowo dopiero od daty uprawomocnienia się tego drugiego orzeczenia.

Jeżeli przed upływem terminu do zatarcia skazania (5- lub 8-letniego) adwokata lub aplikanta adwokackiego zostanie ponownie skazany, to fakt ten nie przerywa biegu terminu pierwszego skazania, a jedynie wstrzymuje możliwość jego zatarcia do czasu upływu terminu wymaganego do zatarcia drugiego skazania.

Jeżeli termin do zatarcia skazania drugiego upływa przed terminem do zatarcia skazania pierwszego, to zatarcie skazania w sprawie drugiej może nastąpić dopiero po upływie terminu wymaganego do zatarcia skazania pierwszego.

Art. 106 ust. 1 u.o.u.a. ma na myśli jednoczesne zatarcie wszystkich skazań, które miały miejsce przed uzyskaniem prawa do zatarcia skazania pierwszego i ewentualnie następnych.

W sprawie pierwszej termin do zatarcia skazania wynosi 8 lat, biegnie on od dnia 15.IV.1960 r. i upływa w dniu 15.IV.1968 r. W sprawie drugiej termin ten wynosi 5 lat, liczy się od dnia 29.IX.1962 r., a kończy w dniu 29.IX.1967 r. W związku z tym skazanie w drugiej sprawie nie ma — praktycznie biorąc — żadnego wpływu na zatarcie skazania w pierwszej sprawie, natomiast orzeczenie skazujące w pierwszej sprawie wstrzymuje możliwość zatarcia drugiego skazania do dnia 15. IV.1968 r., a to zgodnie z treścią art. 106 ust. 1 u.o.u.a.

Podniesiony w odwołaniu problem wyroku łącznego, o co adw. AB wcale nie wnosił, nie miałby żadnego praktycznego znaczenia w kwestii terminu do zatarcia skazania. Wyrok ten musiałby obejmować obie wymienione wyżej kary, tj. zawieszenie w wykonywaniu czynności zawodowych i upomnienie, a termin do zatarcia skazania

wynosiłby 8 lat i liczyłby się od dnia 15.IV.1960 r.

W tych warunkach Wyższa Komisja Dyscyplinarna uchyliła zaskarżone postanowienie w całości i stwierdziła, że kara dyscyplinarna zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 4 (czterech) miesięcy, wymierzona adw. AB orzeczeniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 9.I.1960 r. (sygn. akt WKD 70/59), podlega zatarciu z dniem 15 kwietnia 1968 roku.

POSTANOWIENIE z dnia 8 listopada 1968 r. (WKD 89/68)

Pokrzywdzony, nie będąc oskarżycielem, nie jest uprawniony do składania wniosków o tymczasowe zawieszenie adwokata lub aplikanta adwokackiego w wykonywaniu czynności zawodowych, jak również nie ma on prawa do wnoszenia odwołania od postanowienia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej w sprawie tymczasowego zawieszenia.

Z uzasadnienia:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna postanowieniem z dnia 7.VIII.1968 r. (sygn. akt KD 38/68) nie uwzględniła wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w X o tymczasowe zawieszenie w wykonywaniu czynności zawodowych adw. AB.

Od tego postanowienia wnieśli odwołania Rzecznik Dyscyplinary i pokrzywdzony.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, pozostawiając odwołania: Rzecznika Dyscyplinarnego — bez rozpoznania, a pokrzywdzonego — bez biegu, zważyła, co następuje:

Wobec cofnięcia odwołania przez rzecznika Dyscyplinarnego jeszcze przed rozprawą, należało pozostawić je

bez rozpoznania zgodnie z treścią § 39 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7).

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna błędnie pouczyła pokrzywdzonego o prawie złożenia przezeń odwołania od postanowienia tejże Komisji nie uwzględniającego wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego o tymczasowe zawieszenie adv. AB w wykonywaniu czynności zawodowych. Wniosek bowiem o tymczasowe zawieszenie adwokata lub aplikanta adwokackiego w wykonywaniu czynności zawodowych może złożyć tylko oskarżyciel (§ 46 ust. 1 cyt. rozporządzenia). Oskarżycielem zaś w

postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim jest rzecznik dyscyplinarny wojewódzkiej rady adwokackiej lub Naczelnej Rady Adwokackiej (§ 9 cyt. rozp.), a prokurator wojewódzki (również Prokurator Generalny PRL — z chwilą przystąpienia do sprawy (§ 11 cyt. rozp.).

Z powyższego wynika, że pokrzywdzony, nie będąc oskarżycielem nie jest uprawniony do składania wniosków o tymczasowe zawieszenie adwokata lub aplikanta adwokackiego w wykonywaniu czynności zawodowych, jak również nie ma on prawa do wnoszenia odwołania od postanowienia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej w sprawie tymczasowego zawieszenia.

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH W SPRAWACH ADWOKACKICH

WYROK

TRYBUNAŁU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH *

z dnia 20 września 1966 r.

IV TR 231/66

Skoro tylko okres pracy adwokata w zespole adwokackim, poczynszszy od 1 stycznia 1964 r., uważa się za okres zatrudnienia w rozumieniu art. 7 dekretu o p.z.e., to trzyletni okres zatrudnienia po przyznaniu renty, przewidziany w art. 32 dekretu dla ponownego ustalenia wysokości renty starczej, liczy się od 1 stycznia 1964 r.

Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu skargi rewizyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu w sprawie Antoniego L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę starczą, zmienił zaskarżony wyrok i zatwierdził orzeczenie Rady

* Przedruk z Orzecznictwa Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych z 1968 r. zesz. 11, str. 481.